

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **R. G.**, bytem XXX, zastoupen Mgr. Jiřím Schüllerem, advokátem se sídlem Balbínova 24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/32, poštovní schránka 155/SO, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 21. 8. 2008, č.j. CPR-3283-1/ČJ-2008-9CPR-C220,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2008, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, č.j. SCPP-085193/PH-XIII-CI-2007 ze dne 9. 1. 2008, jímž byla zrušena platnost víza k pobytu žalobce nad 90 dnů na území České republiky, a kterým bylo odvolání žalobce proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto. Odvolací orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že důvodem pro zrušení povolení k pobytu byla skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky v době od 23. 3. 2007 do 31. 5. 2007 bez řádně zajištěného ubytování a že změnu adresy nenahlásil inspektorátu cizinecké policie.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl, že potvrzení o ubytování mu obstarala agentura, takže nevěděl, že nebylo vystavenou majitelkou bytu. Měl za to, že všechny podklady pro vízum jsou v pořádku, nic nezavinil úmyslně ani z nedbalosti. Správní orgány porušily i procesní normy a nadto by zrušení jeho víza bylo neadekvátním zásahem do žalobcova soukromého života. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě uvedl, že nezpochybňuje tvrzení majitelky bytu paní R., která uvedla, že doklad o ubytování, který předložil ke své žádosti o vízum, nevystavila. Žádost žalobce o jeho vízum mu zařizovala agentura, takže potvrzení o ubytování si nijak neobstarával. Po příjezdu dne 23. 3. 2007 byl ubytován na adrese Praha 5, XXXX, a od 1. 6. 2007 pak na adrese Praha 2, XXX, kde bydlel i v době podání žaloby. Je si vědom toho, že neohlásil změnu ubytování, jak mu ukládá zákon, ale tím se dopustil přestupku podle ust. § 157 zákona o pobytu cizinců. Není ovšem pravda, že by neměl zajištěno ubytování, v důsledku čehož by mu mohlo být zrušeno vízum.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že dne 25. 10. 2007 bylo zahájeno se žalobcem správní řízení o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, a to z důvodu, že žalobce předložil doklad o zajištění ubytování na adrese Praha 9, Protivínská 78, který však nebyl vystaven ubytovatelkou paní Z. R. Dne 9. 1. 2008 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž zrušil žalobci platnost víza k pobytu nad 90 dnů na území České republiky. Žalobce převzal toto rozhodnutí dne 14. 2. 2008 a dne 18. 2. 2008 předložil správnímu orgánu podání, v němž žádá o prominutí nenahlášení změny adresy pobytu s tím, že nebyl s tímto nařízením obeznámen. O odvolání pak rozhodl odvolací správní orgán dne 21. 8. 2008.

Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Podle ust. § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.

Ze skutečností zjištěných správním orgánem I. stupně je zřejmé, že žalobce nesplnil podmínku podle ust. § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť jím předložené potvrzení o zajištění ubytování na adrese Protivínská 78, Praha 9, nebylo dokladem ve smyslu citované normy, jelikož jeho obsah odporoval skutečnosti - potvrzení nebylo vystaveno osobou, která měla ubytování poskytnout a tato osoba výslovně uvedla, že ubytování žalobci neposkytla.

Na tomto závěru se ani v odvolacím řízení nic nezměnilo. Není sporu o tom, že žalobce se žádostí o udělení víza k pobytu nad 90 dnů nepředložil zákonem vyžadovaný doklad a ani v pozdější době, kdy měl mít zajištěno ubytování na jiné adrese, takové potvrzení nedoložil. Učinil tak teprve po zahájení správního řízení, až za situace, kdy mu aktuálně hrozilo zrušení příslušného víza. Pokud pak žalobce argumentoval tím, že na základě podnájemní smlouvy, uzavřené dne 4. 2. 2008 se společností Azov – group, s.r.o. měl zajištěno ubytování od 1. 6. 2007, nic to nemění na tom, že ode dne příjezdu na území České republiky dne 21. 3. 2007 až do 31. 5. 2007 žalobce nesplňoval podmínku zajištěného ubytování. Tuto žalobní námitku tedy soud neshledal důvodnou.

Dále žalobce namítl, že rozhodnutí o zahájení řízení mu bylo doručeno veřejnou vyhláškou na adrese, která byla správnímu orgánu oznámena jako neplatná. Správní orgán byl proto povinen ustanovit mu opatrovníka. Jelikož tak neučinil, byl tím žalobce zkrácen na svých právech a nemohl uplatnit své návrhy a připomínky.

Soud konstatoval, že podle ust. § 25 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, a v dalších případech, které stanoví zákon, se doručuje veřejnou vyhláškou.

Vzhledem k tomu, že v době zahájení správního řízení nebyl žalobcův pobyt znám, postupoval správní orgán zcela v souladu se zákonem, jestliže oznámení o zahájení správního řízení doručoval veřejnou vyhláškou. Ani tato žalobní námitka tedy není důvodná.

Žalobce dále namítl, že byl zkrácen postupem žalovaného, kdy po doručení rozhodnutí o zrušení platnosti víza byl ústně vyzván, aby písemně zdůvodnil, proč nenahlásil změnu adresy. Této výzvě vyhověl, předložil i nový doklad o ubytování, a měl za to, že tím je celá záležitost v pořádku. Správní orgán však jeho vyjádření předložil nadřízenému orgánu jako odvolání. Žalobcovo potvrzení bylo sice datováno dnem 4. 2. 2008, ale samo ubytování bylo poskytnuto od 1. 6. 2007. K sepsání nájemní smlouvy nedošlo po 8 měsících, ale smlouva byla sepsána znovu, aby v souladu s ust. § 55 zákona o pobytu cizinců nebyl tento doklad starší 180 dnů. Dále žalobce uvedl, že k postoupení odvolání došlo dne 21. 2. 2008, rozhodnutí bylo vydáno dne 21. 8. 2008, čímž byla porušena lhůta podle ust. § 71 správního řádu.

Ze správního spisu je zřejmé, že žalobci bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno dne 14. 2. 2008. Součástí rozhodnutí je řádné vyrozumění o opravném prostředku a o místě a lhůtě jeho podání. Jestliže pak žalobce dne 18. 2. 2008 doručil správnímu orgánu podání, v němž žádal o prominutí včasného nenahlášení změny adresy, postupovaly správní orgány obou stupňů zcela v souladu se zákonem (ust. § 37 odst. 1 správního řádu), jestliže je vyhodnotily jako opravný prostředek proti prvostupňovému rozhodnutí. Tímto postupem nemohl být žalobce na svých právech nijak zkrácen. Pokud jde o délku řízení, je sice nesporné, že rozhodnutí o odvolání bylo vydáno po uplynutí lhůt stanovených v ust. § 71 správního řádu, avšak toto zpoždění neznámá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zákon takový následek s nedodržením lhůt nespojuje a žalobce ani nenamítal, že by v důsledku tohoto prodlení byl zkrácen na svých právech.

V rozhodnutí je dále uvedeno, že pokud žalobce opět požádá, bude mu vízum opětně uděleno. Tím správní orgán zcela opomenul ust. § 56 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců a uvedl žalobce v omyl.

Soud konstatuje, že podle ust. § 56 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení víza budou přiměřené důvodu pro neudělení víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.

Z citované normy je tedy zřejmé, že při její aplikaci musí správní orgán zvažovat, zda důsledky neudělení víza budou přiměřené důvodu pro neudělení víza, přičemž při posuzování přiměřenosti přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. Nelze tedy tvrdit, že žalobcovo aktuální porušení zákona o pobytu cizinců jej samočinně zbavuje možnosti znovu získat vízum k pobytu nad 90 dnů a že jej tedy odvolací správní orgán uvedl v napadeném rozhodnutí v omyl.

Konečně žalobce namítl, že správní orgán rovněž zvážil dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života, což nijak neodůvodnil. Žalobce tu poukázal na to, že je studentem školy, a pokud by byl nucen opustit v současné době území, nebylo by mu umožněno studium nikdy dokončit. To by znamenalo neadekvátně velký dopad do jeho života.

Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně uvedl, že „... bylo zjištěno, že tímto rozhodnutím nebudou poškozeny Vaše rodinné vztahy ani Váš rodinný život, neboť na území pobýváte bez hlubších rodinných vztahů, jako svobodný, bezdětný a bez dalších rodinných příslušníků.“

Nelze tedy přisvědčit tvrzení žalobce, že správní orgán svůj závěr ohledně dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života nijak neodůvodnil. Lze jistě polemizovat o tom, zda správní orgán mohl či měl přihlídnout i k jiným skutečnostem, než které hodnotil, a zda jeho hodnocení je přiměřené povaze věci, ale nic z toho žalobce v žalobě nenamítl. Žalobní námitka tedy není důvodná.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. září 2012

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu